

2. Mar. i Folkethinget har man gjentagne Gange anset denne Fiktion for ubehdige. Man mente, at den kunde tænkes. Tilfælde, hvor en Mand, tilbøds maatte paa Grund af tilfældige Omstændigheder, kunde have opholdt sig her i Landet i 2. Mar, uden at han i Virkeligheden havde taget fast Bopæl her, og uden at han i Virkeligheden var udtraadt af det undersøftlige Forhold til det fremmede Land. Derfor foreslog man den Forandring i Lovforslaget, at der skulde være Udgang til at oplyse, at Forudsætningerne ikke vare tilfede, i hvilket Tilfælde der da heller ikke skulde være Tale om Indfødsret eller om de Forpligtelser, der knyttes dertil. Paa dette Punkt kunde der imidlertid ikke opnåes Enighed, da Sagen gik tilbage til Landsthinget, og Resultatet er jo da blevet et Fællesudvalg. Det vil nu ses af den omdelte Fællesudvalgsbetænkning, at man er kommen til en Overenskomst — hvori dog eet Medlem af Fællesudvalget ikke har deltaget —, der gaar ud paa at afgjøre Striden saaledes, at det toaarrige Ophold her i Landet ikke skal være tilstrækkeligt til i alle Tilfælde at bevise, at den paagjældende Person anses at have taget fast Bopæl her i Landet, hvorimod man har ment, at naar den Paagjældende for det Første virkelig har taget fast Bopæl her i Landet og for det Andet har opholdt sig her i Landet i 2. Mar, skal han anses at være udtraadt af det undersøftlige Forhold til den fremmede Stat. Man har nemlig fra den anden Side ment, at det var nødvendigt at fastholde Fiktionen med Hensyn til dette Spørgsmaal om Løsningen af det undersøftlige Forhold til den fremmede Stat, fordi der, hvis man ikke havde en bestemt Regel som den, jeg har hentydet til, i flere Tilfælde vilde kunne opstaa forskjellige Ulemper, navnlig den, at man vilde gjøre det let for Enhver, i hvis Interesse det var ikke at løse det undersøftlige Forhold til den fremmede Stat, at undlade at gjøre det, for paa denne Maade navnlig at undbrage sig Børnepligten her i Landet. Det forekommer mig personlig, at om man end maa erkjende det Berettigede i denne Betragtning i Almindelighed, vilde det dog have været rigtigst, og ialfald forsigtigst, at aabne Udgang til Undta-

gelse i de enkelte Tilfælde, hvor virkelig særegne Omstændigheder maatte være tilfede, saaledes som det af mig tidligere omtalte Mindretal i Udvalget jo ogsaa vil ses at have foresat. Vedkommende foresaaet. Jeg tror imidlertid, at det kan forvares at lade Sagen blive afgjort paa den Maade, som Fællesudvalgets Flertal har indstillet, idet det dog maa erkjendes, som det ogsaa er utdalt i Betænkningen, at naar det fastsættes som en usædvanlig Forandring, at den Paagjældende skal have taget fast Bopæl her i Riget, vilde de eendommelige Tilfælde, som ere omtalte, blive saameget desto sjeldnere, og man maa desuden haabe, at Regjeringen ved en forstændig Benyttelse af den Bemyndigelse, der i Lovforslaget gives den, til at slutte særegne Traktatvægsige Overenskomster med de forskjellige Lande, vil kunne yderligere fjerne de Betænkninger, jeg har tilladt mig at hentyde til. Jeg skal derfor efter denne Udtalelse anbefale det ærede Thing at stemme for den Indstilling, der foreligger fra Fællesudvalgets overveiende Flertal.

L. C. Larsen: Den ærede Ordfører for Flertallet har i Grunden ført Ordet ogsaa for det Mindretalsforslag, som jeg har tilladt mig at stille, idet han har erklæret, at han personlig vilde anse det for rigtigst at gaa ind paa noget Saadant. Det er ogsaa noget ganske Lignende, der har foreligget fra Thingets Side ved Sagens tidligere Behandling, idet man jo der vedtog et Forslag, der vel ikke ganske stemmede hemmed, men dog i sin Grundtanke gik ud paa det Samme, nemlig at holde det Spørgsmaal aabent, om Enhver, der er i det omhandlede Tilfælde, enhver Indfødt, der engang har opgivet sin Indfødsret, men er kommen tilbage her til Landet og har havt fast Bopæl her i 2. Mar, ogsaa ubetinget skal anses for at have opgivet det undersøftlige Forhold, hvort han er traadt til den fremmede Stat. Den ærede Ordfører har nu ment, at da det ikke har været muligt at formaa Landsthingets Medlemmer, til at gaa over til den Anskuelse, som han og jeg nærede, var det rigtigst at give efter i Noget. Jeg har derimod ment, at det ikke vilde være forparligt at give efter, saaledes som han har troet at